

tilsidst at bebrejde sig, at hun ikke havde ledsaget ham. Hun følte sig desuden uhyggelig tilmode i sin Ensomhed; Tordenen nærmede sig med hvert Minut, og Regnen strømmede ned som en Vandflod.

Tys! Nu, kom der ikke nogen? Ja, der var han endelig! Nej ... hvad var det? ... det var ikke hans Fodtrin.

„Ragnhild!“ udraabte hun, da Døren var bleven aabnet. „Kommer du her ... paa denne Tid! Og, min Gud! hvordan er det, du ser ud?“

„Godaften,“ sagde Frk. Tønnesen stakaandet og frigjorde sig hastig for et stort Sjal, som hun havde haft over Hovedet. „Bliv ikke forskrækket! Jeg vilde blot i Forbigaaende høre, hvordan det stod til her.“

„Men hvor kommer du dog fra? Du er jo ganske gennemblødt! ... Ragnhild! ... Du har da ikke været derinde til Mødet?“

„Jo ... hvorfor ikke?“ sagde hun i en Tone, der skulde lade ligegyldig; men hendes Stemme skælvede, og Udtrykket i hendes Ansigt var sky og uroligt. „Jeg fik Lyst til engang at se, hvordan saadan noget gaar til.“

„Men hvem fulgte dig? ... Du er da ikke gaaet alene, Ragnhild!“

„Nu ja, hvad saa? ... Er din Broder ikke kommen hjem?“

Betty stod et Øjeblik maalløs.

„Ragnhild!“ skreg hun med eet og slog sine Arme omkring Veninden. „Du elsker Emanuel! Jeg ser det paa dig! ... Du elsker ham! Du elsker ham!“

Ragnhild vilde rive sig løs, men hendes Kræfter svigtede, og hun sank udmattet ned paa en Stol.

„Vær rolig, Betty,“ sagde hun — hun snappede efter Vejret og holdt Haanden presset mod Hjertet. „Svar mig dog engang ... Er din Broder ikke kommen hjem?“

„Nej. Er Mødet forbi ... Fortæl dog!“

„Er din Broder virkelig ikke kommen hjem?“

„Nej, hvorfor bliver du ved at spørge? Og hvorfor ser du saadan paa mig? ... Der er hændet noget! Jeg kan se det paa dig! ... Ragnhild! Hvad er der sket?“